

μια στενή φιλάρεσκη ματιά στον καθρέφτη, κι' ένθουσιασμένη απ' τον έαυτό μου, οπλίσθηκα με το πιο πλάνο χαμόγελό μου και πήγα να τον δω...

Μια ζλώμασα και κλωνίσθηκα : Γιατί δεν ήταν ο «κύριος Λεγκράν» γιός, αλλά ο «κύριος Λεγκράν» πατέρας, αυτός που έποκλίσθηκε αξιοπρεπεία απροστάτως και ποτέ με φωνή οργανωμένη :

— Δεσποινίς, επιφορτίσθηκα απ' το γιό μου να μάθω σήμερα απ' τα χείλη σας — έλπίθωα πάλι απ' τους περιορισμούς που σας δέσμευαν ως τώρα — εν τόν θέλετε για σύζυγο... Είσιθε ένύλιξη πάλι, και καρδιά των πράξεών σας!...

Θέλησα να κλάψω τη στιγμή εκείνη και να ξεφωνίσω λόγια τρυφερά αγάπης και παραλόγων. Θα ήθελα να δωξω τον κρυφό σπαργαμό μου, για την αδιάφορη αυτή στάση του, και να φανερώσω με λυπηρές τόν πόνο μου, για την αγέροχη κι' άκαρδη τακτική του τόσους μήνες...

Μά με νίκησε και πάλι ο καταραμένος έγωισμός μου. Τό φρερό πρόσωπό μου απάγεινε άσυγκλητο, κι' ή ξερή φωνή μου άντήχησε πρήσινα :

— Ειδοποιήστε τον κύριο πίο σας, παρακαλώ, ότι πάντα μου είματε διατεθειμένη να ύτακούσω, στην έντερνιαιή ενήχη του καλού μου πατέρα!...

Σε λίγες μέρες έγιναν οι γάμοι μας, με ξερομιστή μεγαλοπρεπεία. Ο καλός μου Έκτόρ — πάντα τυπωός και λεπτός — μου φρονόταν με άφθαστη στοργή, κι' όσες φορές προσπαθούσα, μάταια, να στρέψω τη συζήτηση σε τρυφερότε- θήματα, ξεκίνας γλιστρούσες επιτήθεια σαν χέλι.

Άπελιπιασμένη πάλι να τον ξεμυαζώσω και να τον αναγκάσω να μου εκδηλώσει χαμότος — άχ, καταραμένε έγωισμέ μου! — την άγάπη του, άποκάσινα να προσηύχω έπινονησιάζη την χριστιανική ενήχη «προπτή βασιλεία των γάμων μας». Ήμιον βέβαια, πως ή τρυφερότης της στιγμής άλλωνε άνάμεσα μας τον πάγο της πληγωμέ- νης, από τραύμα μου, άνδρωξης φιλοτιμίας του, και θα τον έσπρωχνε — πρώτων αυτών, έννοείται! — σε εκδηλώσεις λατρείας...

Γι' αυτό, μόλις έβρισκαν επιτέλους οι τόσο έννο- χλητικοί — σε τέτοιες στιγμές — χαλεμοίνοι, στηρίζθηκα με χειροκάρδι βίαια στο μπράτσο του Έκτορ, και τον άφησα να με οδηγεί, μωσαζαλισμένη από έντιμια, στον κρυφό κοιτώνα μας...

Μά κέρωσα σαν νεροή, μόλις μ' άφησε κατα- μεσής στο άνεφορμημένο αυτό δοκιάτιο και ποίπε με πανερή αξιοπρεπεία :

— Κερία μου, χάρις στην ευγενική συγκατά- θεσή σας να με δεχθήτε για σύζυγό σας, έδωσα πειό το παρθέλθόν... Σας ένχαριστώ, γιατί άνα- κομψύσατε την οικογένειά μου από μια φριχτή τύχη... Από τώρα όμως άνοίγεται μπρο- στά μας ένα καινούργιο μέλλον, και μια ζωή καινούργια... Άναγνωρίζω σε τί μεγάλη θυσία έποδηθήσατε, πάροντάς με για σύζυγό σας, αντίτητα πως απ' τους πόθους και τί άνειρα της καρδιάς σας... Γι' αυτό κι' εγώ, από σήμερα ως την τέλειτάς μου πνοής, θα προσπαθώ να έλαφρύνω το βάρος της θυσίας σας, και να σας κάνω έντιμωμένη... Ίδοι ό κοιτώνα σας...

Στο πλάι του ή βιβλιοθήκη... Και πλάι στη βιβλιοθήκη ο δικός μου κοιτώνα... Βλέπετε!... Θα ζήσιτε χωρισμένοι, και πιστέψτε με, σάς παρακαλώ, πως κι' ή δική μου ή θυσία δεν εινε κατώτερη απ' τη δική σας : Σ τ ά μ ά τ ι α τ ο υ ζ ό σ κ ο ν ε ν ο μ ε ν ο ι , μ α ή ψι- χ ε ς μ α ς χ ω ρ ι σ μ ε ν ε ς... Ξερωθούω για αύριο, καρία...

Άσπρωσα από άγωνία, και και μωρησιόρρωσα με πείσιμα :

Ξερωθούω... και σύμφορη!

Έβρινα μονάχη. Με τό κεφάλι ψηλά και με γλαρά τα μάτια, βά- διμα με βήμα άνυπόβητη, ως την πλησιέστερη πολυθρόνα, και σιωπή- σιμα επάνω της βασιλιά, ξεσπώντας σε άκαρτήτους λυπημούς...

Τραβούσα τά μαλλιά μου και καταρσίονον τον έαυτό μου, κι' έννοιω- θα την έντιμια να πετάει μακριά μου, φοβισμένη κι' αυτή σαν άδύ- ναμο πουλάκι απ' τον άκαρτήτο έγωισμό μου κι' απ' το ξεφορμητικό μου πείσιμα...

Σηκώθηκα τέλος με διακεκολλημένο πρόσωπο κι' έπεσα στο κρεβ- βάτι μου ντυμένη. Δεν τολμούσα να σημά- νω στην καινοαίερα μου, και πέρασα τη νύ- κτα μόνη, άκνη και σπαργαμένη...

Στις 10 το πρωί, έλαβα ένα σημείωμα απ' τον Έκτορ. Με φωτούσε άν ήθελα να βγούμε μαζί περφότα στο δάσος. Σήκωσα ψηλά τό κεφάλι, οπλίσθηκα με δυο κουρά- γιο μοίκενε, και, πάροντας άποφασιστικά την πέννα, χάραξα σταθερά σ' ένα χαρτί αυτές τις λίγες λέξεις : «Ναι... αλλά με θά ύρωιο πφωίδ...»

Του τόσειλα με την καινοαίερα, μά μά

άουγκράτητη περιέργεια, άνάμνητη με άγωνία, μ' έσπρωξε να σηκω- θώ, να βιάσιω προφυλακτικά ως την βιβλιοθήκη και να κρυφοκτιτάξω άδιάκριτα μέσα στον κοιτώνα του...

Είδα τότε πόνο όλοφάνερον στο εύγενικό πρόσωπό του, την ώρα που διάβαζε τό λακωνικό μά και άγέροχη πεισματάριζο σημείωμά μου. Και μορησιόρρωσε άπελιπιασένος, δημάτισε λίγο νευρικά, κι' έβριγγε κατόπιν με σφιχτό κεφάλι, στενάζοντας βαθεία...

Γέμισε άργά τό θρόνο και φάγαμε μαζί. Ψυχρός και τυρωός αυτός, βοοδή κι' άδιάφορη ένό, μά στην έπιφάνεια κι' οι δυο μας, ζωός...

Μοίπε με τρυφεροαίερη φωνή, μόλις άποφάγαμε :

Έχεις όρεξι για θέατρο, άπόψε;...

Του άποκρίθηκα, άντιπόμωνη και λαχταρισμένη :

— Όχι... Έχω όρεξι για συζήτηση σοβαρή... Όθείεις;...

— Σε άκούω... Πάμε στη βιβλιοθήκη να ποίσιε τον καφέ...

Πέρασα τό μπράτσο μου από χέρι του. Έννοιωσε πως συγκεκολλη- μων από άσυγκράτητη τρυφερότα, και ημήθρισε στοργικά :

— Τι έχεις;... Ύποφείεις... Τόσο σοβαρό είν' αυτό που ήμ'ι μωό πής;...

Τραύλισα, ένω τό πρόσωπό μου άκτινοβολούσε από έντιμια κρηγή :

— Ναι... Θα δής και θα κρηίης μόνος σου...

Μοψάριξε έλαφρά τό χέρι και μπήκαμε στη βιβλιοθήκη. Μά άντις να σταματήσιωμε έκει, τον τραύβηξα ως τον κοιτώνα του, άνοιξα γρήγορα την πόρτα, τοίδειξα τό κρεβάτι μου πλάι στο δικό του, και ξεφώνισα έξάλλη :

— Είπα και τό τοποθέτησαν έκει, απ' τό μεση- μέρι... Όθείεις τώρα να πάμε στο θέατρο;...

Βοιούξ άπ' τη συγκίνησι μ' έσφιξε στην άγκα- λιά του, ένω κι' εγώ, γυρισμένη μ' έγκατάλειψη στον όμο του, άμωνα τά χείλη μου να χαϊδεύον- τα απ' τά δικά του...

Ήμιον κρημένη, γιτωρημένη απ' τό ξεφορμη- νικό μου πείσιμα, μά κι' έντιμωμένη. Και... και δεν πήγαμε στο θέατρο!...

ΛΑΪΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

ΤΑ ΒΡΕΦΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Σε πολλούς λαούς, κι' όχι μονάχα στους πρώτο γόνους, αλλά και σε κείνους που λέγονται πολιτι- σμένοι, έπικρατούν άνόητες προλήψεις και δεισι- δαιμονίες σχετικώς με την γέννησι και την άνατρο-φή του παιδιού.

Σ' όλη την Εύρωπη, από παντός άιως στην Ί- ταιία, Γαλλία και Έλλάδα, πιστεύουν ότι ένα πλήθος φαντασιωπών περιτριγηζώνων το παιδί από της γεννησιώς του, με την πρόθεσι να του κάνουν κακό. Γι' αυτό κρημούν στον λαμό του παιδιού ένα πλήθος φιλιαχτά, τα όποια έχουν την ιδιότητα να διώκουν τά κακά πνεύματα.

Οι χωρικοί της Βοητανίας κρημούν στο λαμό του νεογέννητον ένα κομμάτι μωχλιασμένο και ξερό ψωμί, του φορούν άκόμα κρηφελια σμένα και λερά ρούχα, για να ιδούν τά πνεύματα ότι το παιδί εινε πολύ φρεζο, να τό λυπηθούν και να μη θελήσιον να του κάνουν κακό. Του φρεϊάνουν άκόμα φιλιαχτά από κεφάλι όχιάζ η πόδια τιγλο πόντικα.

Στά περιχώρα της Νεαπόλεως βυθίζον τό μωρό μέσα στο κρύο νε- ρό μιας πηγής, για να ιδούν άν θα εδδουαίηση στη ζωή του κι' άν θα γίνει φρεό. Άν δηλαδή τό άνισχυρισμένο μωρό άπλώση τά ποδαράμα του, σημαίνει ότι θα ζήση και θα κρησώρη, άν τά μαζέψη, ότι γρήγο-ρα θα πεθάνη.

Άλλοτε και στην Ίταωνια γινόταν κάτι άνάλογο : Ένγύμης ή μητέρα τό στό- μα της κρηό νερό και τό έκρηιχνε κατό- πιν με δνόσιμα στο πρόσωπο του μωρού της. Όσο περισσότερα κλάματα έκανε τότε τό μωρό, τόσο μεγαλείτερες έγγυή- σεις έδινε για τη μελλοντική σταδιοδρο-μια του και τη μακροζωία του. Άναθέ- τως, άν τό παιδί δεν έφώνωζε καθόλου, αυτό έσημαινε ότι ήταν καταδικασμένο σε σύντομο θάνατο!...

